

8 Μάρτη Παγκόσμια Μέρα των Γυναικών Απεργία στο σπίτι, απεργία στη δουλειά!

Παρά την υποτιθέμενη θεσμική κατοχύρωση της ισότητας των φύλων, η εκμετάλλευση που βιώνουμε ως γυναίκες όχι μόνο υπάρχει αλλά και εντείνεται μέσα στην κρίση. Και μάλιστα είναι εκμετάλλευση διπλή: στη δουλειά και στο σπίτι. Και πάνω σε αυτή τη διπλή εκμετάλλευση έρχονται να προστεθούν πολλαπλές καταπιέσεις: σε σχέση με την έκφραση της σεξουαλικότητάς μας, την κοινωνική συμπεριφορά μας, την ηλικία, το θρήσκευμα, την εθνότητά μας και κάθε άλλη όψη της ζωής μας. Οι περισσότερες από εμάς είτε εργαζόμαστε με ελαστικές σχέσεις εργασίας είτε αντιμετωπίζουμε τη μακροχρόνια ανεργία και τη μαύρη εργασία, ενώ συχνά αμειβόμαστε λιγότερο σε σχέση με τους άντρες συναδέλφους μας. Ταυτόχρονα, όσες είμαστε πάνω από 30 χρονών δυσκολευόμαστε ακόμα περισσότερο να βρούμε δουλειά, ενώ όσες εργαζόμαστε κινδυνεύουμε με απολύσεις λόγω εγκυμοσύνης, περιορισμένες ή και καθόλου γονεϊκές άδειες και ανύπαρκτες δομές που να υποστηρίζουν τη μητρότητα.

Η εργασία όμως για καμία από εμάς δεν τελειώνει εκεί έξω: Εν έτει 2019 συνεχίζουμε να επωμιζόμαστε τις περισσότερες δουλειές του σπιτιού, αλλά κυρίως την οργάνωσή τους, την ανατροφή των παιδιών και τη φροντίδα των ηλικιωμένων, το μαγείρεμα, το καθάρισμα, τους γιατρούς κ.ο.κ.

Αλήθεια, πότε ξεκουραστήκαμε τελευταία φορά;

Την ίδια στιγμή, ο σεξισμός και η απειλή βίας πυκνώνουν γύρω μας. Θρηνούμε σχεδόν καθημερινά θύματα γυναικοκτονιών, βιασμών και επιθέσεων. Η Ελένη, η Αγγελική, η Zackie και τόσες ακόμα υπάρξεις που δεν μαθαίνουμε ποτέ το όνομά τους και που δολοφονούνται είτε επειδή αρνούνται να συναινέσουν είτε επειδή παρεκκλίνουν από αυτό που προβάλλεται ως «σωστό» και «φυσιολογικό». Έχει γίνει καθημερινή εικόνα η αντρίλα που έχει το θράσος να αντιμετωπίζει το σώμα μας ως σεξουαλικό αντικείμενο και κτήμα: από τις ερωτήσεις για την προσωπική μας ζωή σε συνεντεύξεις για δουλειά και από τα πρόσφατα περιστατικά λεκτικής και σωματικής παρενόχλησης σε χώρους εργασίας, από το να περπατάμε στον δρόμο και να φοβόμαστε, μέχρι το να δεχόμαστε να μας λείει ο σύντροφός μας τι θα κάνουμε και τι όχι, ακόμα και να σηκώνει χέρι.

Και μπροστά σε όλα αυτά, ανυπαρξία δημόσιων δομών κοινωνικής προστασίας ώστε να απευθύνουμε τις καταγγελίες μας ή να ζητάμε στήριξη, ανυπαρξία νομικής κάλυψης, αφού οι γυναικοκτονίες δεν αναγνωρίζονται νομικά ως εγκλήματα στοχοποίησης των γυναικών λόγω της ταυτότητας φύλου τους. Δεν κατοχυρώνεται νομικά η αυτοάμυνα αν κάποια τολμήσει να αντισταθεί στη σεξιστική βία, ούτε αναγνωρίζεται ο βιασμός αν δεν υπάρχουν εμφανή αποδεικτικά στοιχεία άσκησης βίας, ενώ ακόμα κι αν υπάρχουν, πάντα θα βρεθούν καλοθελητές να «δικαιολογήσουν» τους θύτες, να ψάξουν αιτίες, να παρουσιάσουν σαν «κανονική» μια βάναυση πρακτική.

Όλες αυτές οι καταπιέσεις δεν υπάρχουν «φυσικά», είναι αποτέλεσμα της πατριαρχίας, του συστήματος που φτιάχνει το δίπολο άντρας-γυναίκα και που ανακηρύσσει τις γυναίκες υποδεέστερες –και πολλαπλά εκμεταλλεύσιμες– επιβάλλοντάς τους παράλληλα διάφορους κοινωνικούς ρόλους. Από μικρές μάς έλεγαν να είμαστε όμορφες σύμφωνα με τα κυρίαρχα πρότυπα, περιποιημένες αλλά όχι πρόστυχες, σεμνές αλλά και ποθητές, φιλόδοξες αλλά όχι επιθετικές, και πάντα συναισθηματικές, μητρικές, έτοιμες να αποδεχτούμε τον ρόλο της μελλοντικής συζύγου και της πρόθυμης νοικοκυράς. Και αν παρεκκλίνεις; Η κοινωνική απόρριψη σε περιμένει. Για παράδειγμα, ενώ από τη μία η μητρότητα παρουσιάζεται σαν απαραίτητη για την «ολοκλήρωση» μιας γυναίκας, από την άλλη, καταντάει απαγορευτική λόγω οικονομικής και εργασιακής πραγματικότητας, ενώ ακόμα χειρότερα η εξώγαμη μητρότητα ή οι μονογονεϊκές οικογένειες κατακρίνονται. Πόσο μάλλον όταν μια εγκυμοσύνη είναι ανεπιθύμητη: απουσία πληροφόρησης και κοινωνικό στίγμα, ενώ σε μια σειρά χώρες η έκτρωση κηρύσσεται παράνομη! Δεν είναι τυχαίο που η νομιμοποίηση της έκτρωσης αποτέλεσε κομβικό αίτημα των μαζικών κινητοποιήσεων σε Ισπανία, Πολωνία και Ιρλανδία, όπου χιλιάδες γυναίκες πλημμύρισαν τους δρόμους διαδηλώνοντας για το αυτονόητο δικαίωμά τους.

Η συνειδητοποίηση όλων αυτών των καταπιέσεων ως μας κάνει, όχι να σιωπήσει καθεμία μόνη

της, αλλά να βγούμε όλες μαζί στο προσκήνιο μαζικά και δυναμικά, ενάντια στην πατριαρχία, το εκμεταλλευτικό σύστημα παραγωγής και τις κυβερνήσεις που το συντηρούν –από τις προηγούμενες μέχρι τη σημερινή–, που πιστές στα μνημόνια και τις αντιλαϊκές πολιτικές θεσμοθετούν αναπαράγοντας τις έμφυλες διακρίσεις, είτε αδιαφορώντας για τις καταπιέσεις που βιώνουμε, είτε νομιμοποιώντας την απουσία μέριμνας (καταργούν δομές αλληλεγγύης, τη δωρεάν πρόσβαση στην περίθαλψη κ.ά.). Απεργούμε από σπίτι και δουλειά, βγαίνουμε στον δρόμο, γινόμαστε ορατές! Παλεύουμε για ίση ζωή με ίσα δικαιώματα!

- Stop στις γυναικοκτονίες, στην έμφυλη βία, στις διακρίσεις βάσει ταυτότητας φύλου ή/και σεξουαλικού προσανατολισμού.
- Καμία μόνη απέναντι στην πατριαρχία, τον σεξισμό, την παρενόχληση, τον εργοδότη.
- Νομική κατοχύρωση της γυναικοκτονίας και της γυναικείας αυτοάμυνας.
- Δημόσιες και δωρεάν δομές προστασίας κακοποιημένων γυναικών.
- Τέλος στην ανεργία!
- Ίση αμοιβή για ίση εργασία, όχι στην ελαστική, την ανασφάλιστη, την κακοπληρωμένη εργασία.
- Καμία έγκυος απολυμένη!
- Επίδομα κύησης και μητρότητας, γονεϊκή άδεια υποχρεωτική με πλήρεις αποδοχές και για τους δύο γονείς, πρόσθετη στήριξη μονογονεϊκών οικογενειών.
- Πραγματική δημόσια-δωρεάν παιδεία & υγεία, δομές ολοήμερης απασχόλησης, παιδικοί σταθμοί, κατασκηνώσεις.
- Προστασία προσφυγισσών και μεταναστριών, αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης.
- Προστασία και σεβασμός δικαιωμάτων ΑμεΑ, υγειονομική περίθαλψη, δομές στήριξης.
- Δωρεάν πρόσβαση στη γυναικολογική περίθαλψη και την αντισύλληψη, δωρεάν πρόσβαση στην έκτρωση, νομική και υγειονομική κάλυψη για κάθε trans άτομο, δωρεάν επαναπροσδιορισμός φύλου και ορμονοθεραπεία μετάβασης.

Ο αγώνας μας αυτός δεν θα δοθεί μονάχα σε μια στιγμή, είναι ένας αγώνας διαρκής! Ας αποτελέσουν όμως οι κινητοποιήσεις και της 8ης Μάρτη το πρώτο μαζικό και αποφασιστικό μας βήμα για την άρση της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της βίας και της ανισότητας. Για να χτίσουμε έναν κόσμο που θα μας χωρά όλες και όλους, τις εργαζόμενες, τις άνεργες, τις μαθήτριες, τις φοιτήτριες, τα ΛΟΑΤΚΙΑ, τις γυναίκες με αναπηρία, τις μετανάστριες, τις προσφύγισες. Στις 8 του Μάρτη κατεβαίνουμε στον δρόμο διαδηλώνουμε και απεργούμε μαζί με τις συναδέλφισσες, τις γειτόνισσες, τις συμφοιτήτριες και συμμαθήτριες μας. Κατεβαίνουμε στο δρόμο δίνοντας αυτή τη μάχη ενωτικά και συλλογικά. Για να μη χρειαστεί ποτέ ξανά καμία από εμάς να σκώσει το βάρος της καταπίεσής της μόνη της!

ΙΣΗ ΖΩΗ ΜΕ ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ!

1:30 μμ, Πλατεία Κλαυθμώνος

Απέργιακή Συγκέντρωση σωματείων ΑΔΕΔΥ

6 μμ, Πλατεία Κλαυθμώνος

Πορεία Γυναικών

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ 8ΗΣ ΜΑΡΤΗ

